

PREGÓ DE LA LLUM 1982

pronunciat al Saló del Consistori de la Casa
de la Ciutat, de Manresa, el dia 1 de febrer

per

ENRIC MAÑOSAS i BARRERA

Edició patrocinada per la

CAIXA D'ESTALVIS DE MANRESA

**II.ltre. Sr. Alcalde, digníssimes autoritats,
junta de la Santíssima Trinitat,
administradors de les festes,
senyores i senyors,**

Quan l'amic Juli Sanclimens, en representació de l'Agrupació Cultural del Bages, que ell presideix, em va encarregar que pronunciés el Pregó de les Festes de la Misteriosa Llum d'enguany, vaig restar uns moments, us ho prometo, en la més pura perplexitat. Francament, no m'ho esperava... Tot seguit, però, vaig reaccionar i li vaig dir que sí, que acceptava i que moltes gràcies per l'honor que em feia i que tots vosaltres em concediu... i aquí em teniu, aquí em veieu i aquí m'escolteu!

Déu vulgui que sigui capaç de dir-vos coses que resultin interessants per a vosaltres; coses adients al fet, religiós i popular alhora, de la Llum. Espero que les meves paraules tinguin també algun sentit positiu a favor de les Entitats catalanes i que, al mateix temps, siguin portadores d'una mica d'originalitat, cosa tanmateix ben difícil, després de tants i tants pregoners il.lustres que m'han precedit.

Però abans de dir-vos el què i el com... abans d'encetar el meu modest però sentit pregó, deixeu-me que us digui que ara, aquí, m'hi trobo molt bé; perquè em sento a casa, entre els veïns de l'escala, i els amics de sempre. Els del carrer i els de l'escola. Amistat que hem mantingut. Crec que aquesta llei d'afecte també m'autoritza avui a parlar-vos i alleugereix el pes de la meva gosadia. Ja sé prou bé que és una qüestió d'honor i de confiança, que estimo sincerament, i que de cap manera voldria defraudar.

Em recordo molt bé del pregó de la Llum i de la sensació que em feia allò del pregoner. Me l'imaginava un home savi —sens dubte deu haver-ho estat moltes vegades— encimbellat intel·lectualment, enjoiada la seva veu de belles paraules i sobretot —santa innocència— coneixedor dels secrets del Misteri; del nostre personal Misteri de la Llum.

Jo, en la meua infància i en els primers anys de l'adolescència, em creia que quan fóra gran també entendria els Misteris... Potser tots de joves ho hem pensat... Allò que no podia passar pel meu senderi, és que un dia i per la gràcia d'una entitat carregada d'amics —l'Agrupació Cultural del Bages—, em trobaria vivint aquest moment d'avui, tan ple d'emoció per a mi i que acudiria a la vostra cita, sense haver arribat a entendre aquesta qüestió tan apassionant dels Misteris, potser perquè els Miracles i els Misteris no s'arriben a entendre mai per la via dels anys i dels estudis, si no tenim la sort de topar-nos en el nostre camí, com diu el poeta, “amb una ala d'àngel, ben visible, que ho aclareixi tot”.

Aquesta ala d'àngel aclaridora dels enteniments, amics de Manresa, és allò que jo i vosaltres i la història de la salvació, en diem en termes seriosos: la Fe, i en semàntica popular “COPS DE LLUM”.

Cops de Llum que, el qui els rep i els accepta amb bona consciència i amb la major innocència possible, és capaç d'entendre-ho tot. Fins els Misteris i els Miracles. Perquè el Cop de Llum és una cosa o un fet si voleu, amb molt impacte personal, però molt humil, que ens fa contemplar allò que ens sembla inexplicable de fora estant, sense passar-ho pel sedàs complicat i egoista del nostre enteniment. Es a dir, és una mena de bufetada il·luminada, que ens desinfla les nostres exigències de lògica i de comprensió raonada i ens posa un punt de meravellosa confiança i seguretat davant del fet inexplicable pels mecanismes de la raó.

Cop de Llum i de Fe que tal vegada puguin resultar sinònims.

Però, abans de prosseguir, em cal dir també, que a més de la cita dels amics que ja he anomenat, m'ha donat coratge per afrontar aquesta situació tan efusiva en què em trobo, pensar i saber d'una manera certa, que puc acreditar davant vostre la meua perenne fidelitat a Manresa, conservada a ultrança; i qui sap si encara més, el fet genuí i autèntic d'haver nascut aquí a casa, concretament al Passeig de Pere III, ara fa justament cinquanta cinc anys.

En fer un balanç de situació enfront d'aquest compromís a complir, he sentit el pes de la responsabilitat i el temor que em produïen les meves, més aviat escasses possibilitats, en relació amb allò que es mereix Man-

resa i tots vosaltres, i he acusat també la por de les meves incapacitats i limitacions; però, val a dir-ho, també he percebut l'impuls del meu entusiasme i les ganes de dir-vos, amb una bona voluntat els meus pensaments.

Amb aquest bagatge tan efímer, però tan valuós i —diguem-ho també— tan escàs avui de la bona voluntat, em sotmeto doncs, a la vostra generosa clemència.

En començar, demanava alguna originalitat a la meua paraula. Quina pot ser aquesta originalitat?

No ho sé, benvolguts compatricis. Allò que sí us puc avançar, és que els mots que porto escrits, no ho són solament en el paper. També els porto impresos a l'ànima i me'ls han dictat la pròpia experiència, el propi camí de la vida recorregut, que, dia a dia, i al llarg dels anys, han anat marcant amb signes definitius el meu "credo personal". Us puc ben prometre que en aquestes conviccions, de les quals us parlaré, sense vanitats ni humilitats personals, m'hi sento totalment identificat, i encara que la forma d'expressar-les serà més en la línia del sentiment que de l'intel·lecte, hi sento projectada una gran part de les coses essencials de la vida humana, per la defensa de les quals seria capaç de qualsevol sacrifici.

Quins són, doncs, aquests pensaments?

En primer lloc, vull parlar-vos de les Entitats. Aquestes petites associacions, tan abundoses al nostre país, Catalunya, moltes vegades amb una vida econòmica sensiblement precària: Centres excursionistes, Orfeons, Agrupacions teatrals, Grups de Dansa Popular, Foment de la Sardana... Entitats creades a l'impuls d'una determinada necessitat, política, social, religiosa o, com en el nostre cas, d'esplai en les seves vessants artística o de cultura i sempre recolzades en algunes persones, freqüentment poques, que han estat l'ànima en l'empenta fundacional, en la seva creació, i unes altres, normalment poques també, que menen la continuïtat i el manteniment de l'esperit que les va informar el primer dia.

Dones i homes, ben sovint humils, conreadors d'alguna de les arts o dels ideals motivadors de l'Entitat i amb una capacitat creadora i organitzativa singulars que, sempre amb un gran altruisme, han dedicat els millors anys de la seva vida i els seus més grans esforços personals en aquesta construcció primer i posterior supervivència.

Però, aquest fet, que ha estat analitzat repetidament i que tots coneixem, tot i ésser essencial i digne d'un gran respecte, per a la vida de la nostra cultura, dels nostres esdeveniments socials, polítics i religiosos i fins de les nostres hores de lleure i d'esplai, no tindria major importància si s'acabés aquí. Es a dir, en ésser únicament instruments vàlids per a possibilitar l'existència dels nostres Centres i de les nostres Agrupacions.

Això, com us dic, no tindria major importància, tot i tenir-ne molta, si, en paral·lel no es produís l'espectacle lluminós i educatiu que vull expressar-vos i que ha constituït en mi una vivència personal, extreta i rebuda de la pròpia Entitat, el 75 aniversari de la qual commemorem avui. Aquest fenomen, és l'empremta tènue i dèbil primer i definitiva i vigorosa després que aquests grups de persones, homes i dones del nostre país, unides per un ideal o per una afecció comunes, reben en el fons de la seva personalitat humana, moral i psíquica, i que al llarg dels anys es desenvoluparà d'una manera generosa i sòlida. Jo us diria que, aquestes Entitats, utilitzant potser termes inadequats, però crec que clars i expressius "imprimeixen caràcter" als que s'hi apropen; i això s'aconsegueix, més que per la pròpia col·lectivitat identificada i unida, que també ajuda molt a assolir-ho, per les persones que fan caminar l'Entitat amb el seu mestratge, quan a la pròpia facultat de dirigir s'hi ajunta la seva vocació de servei, a vegades practicada d'una manera àdhuc inconscient, però que així i tot, malgrat aquesta manca de coneixement directe del seu missatge, aquest —el missatge— es va produint i es transmet d'una manera directa per l'exemple edificant del seu treball a favor de l'ideal.

Voldria repetir i dir aquí, una vegada més i com un senzill homenatge, que això que dic és una vivència que s'ha consolidat en mi, i que la dec a persones que no vull citar, per evitar lamentables oblits, pertanyents a aquella Agrupació Manresana de Folklore, continuadora l'any 1939 del Foment de la Sardana i de l'Esbart Manresà de Dansaires i que avui segueix amb tot l'esclat en l'Esbart Manresà de l'Agrupació Cultural del Bages.

Tot i que el meu cas no té més vàlua que la certesa del fet, em dóna força i seguretat per dir que quan aquesta projecció es produeix, es realitza una simbiosi meravellosa entre mestre i deixeble, entre apòstol i seguidor, entre líder i militant que fa fructificar els gèrmens d'identificació en l'obra comuna i genera l'entusiasme creador i motivador de les capacitats individuals d'entrega. Es produeix la transferència, com en una lí-

nia de sang, i ens transmet l'herència de les virtuts que com a poble poseïm.

¶ Volia arribar a dir-vos allò que ja va dir fa anys el mestre Amadeu Vives que "l'entusiasme és la sal de l'ànima" i que l'entusiasme i la il·lusió ho vivifiquen tot.

I vull afirmar-vos també, que tot això que dic, no són solament paraules més o menys belles, que es diuen en moments de colpidora eufòria, sinó que això és totalment cert i evidentment vàlid a nivell individual i col·lectiu. I que la nostra terra en té exemples al llarg de la seva història però, sobretot, en té de ben recents: la restauració i recuperació del fet català, han reclamat i requereixen encara esforç, sacrifici, hores d'acció... Que aquesta recuperació és difícil i que cal molt seny i molt amor per aconseguir-la. Que ens convenen, si voleu, homes amb capacitat per l'heroisme definitiu, com hem tingut sempre. Però que encara més, ens són indispensables aquestes aportacions, menys heroiques, però en tot cas dignes, fidels i vocacionals al servei de les estructures modestes que són les nostres Entitats i que forgen i desvetllen l'entusiasme en els joves i mantenen el coratge de les generacions més adultes, tot possibilitant l'experiència totalment viscuda per la nostra generació, per poder reeixir, i de poder-nos afirmar en el més trist dels silencis.

Aquests homes, estimats amics, que vosaltres i jo coneixem.

Als que ens han deixat, avançant-nos en el camí, els agraïm avui el testimoni del seu abrandament estusiasta i la germinació que feren en nosaltres de la seva "fusta", teia encesa de catalanitat.

Als que segueixen avui, al front d'aquesta acció esgotadora, d'una manera incansable, també la nostra paraula d'encoratjament.

A tots donem gràcies per dotar-nos de credencials autèntiques, de cultura genuïnament nostra. I també els donem gràcies per proveir-nos en el passat i avui, de motivacions responsables, ennoblidores i serenes, engendrades en la joventut i consolidades en el patrimoni espiritual de cada u.

Directius, socis i membres de l'Agrupació Cultural del Bages, rebeu vosaltres, junt amb aquest agraïment, una paraula d'enhorabona, i de felicitació per la festa que celebrem, per l'herència que heu recollit i pel preuat tresor que guardeu zelosament.

Són 75 anys d'història en la vida cultural, en la tradició i en els costums de Manresa i la seva comarca.

Però, per damunt de tot, 75 anys d'esforç apassionat que no pot mesurar-se amb conceptes exactes perquè pertany a l'ànima de les persones i a l'esperit dels pobles.

El segon aspecte del meu pregó, és més específicament el tema d'avui, el de la festa de "La Misteriosa Llum" i en aquest sentit voldria guanyar el vostre captament per exposar-vos una manera personal d'entendre el Misteri i això fer-ho tornant una mica a la idea que us expressava en començar el meu pregó.

El Dr. Josep Maria Gasol, explica als infants en la seva Història de Manresa a ells dedicada, i amb un llenguatge molt entenedor, la història de la Sèquia que té molt de versemblant i dóna també una visió d'allò que podia haver estat "La Misteriosa Llum".

Des d'aquesta bella síntesi històrica i des de la, evidentment menys científica, exploració del Misteri, jo voldria fer-vos, amics meus, una breu i modesta aportació sobre aquest tema, en el Misteri en general i el de la Llum en particular. Estic ben segur que la majoria dels qui son aquí, en un moment o altre de la vida també us han motivat aquestes incògnites. Són interrogants tan difícils d'aclarir.

Per traduir-ho d'una manera curta i pràctica, ja que la disquisició podria omplir rengleres de volums, us diria que vull parlar de la FE. No us espanteu. M'adono que això no és fàcil. Intentaré fer-me entendre. Vagi per endavant que m'escapo intencionadament d'afirmacions o negacions dogmàtiques i m'inscriu senzillament a les mesures humanes, aquelles que podem entendre sense cap esforç les persones senzilles i planeres que censurem i analitzem les coses que ens rodegen i que ens afecten, simplement amb bona fe, i valgui aquesta redundància, la fe i la bona fe, la teologia i la semàntica popular, com un signe inequívoc de que no volem pas anar pels difícils camins de l'especulació i de l'erudició que confesso no posseir.

Però si el Misteri és una cosa no accessible a la raó, i el Miracle és un fet que escapa al seny natural de les coses i se'ns planta al davant en una posició sobrenatural, ens cal això altre de la Fe per creure i entendre.

Crec personalment i no me n'amago, que hi ha dues classes de Fe: La Natural i la Sobrenatural. Cada una d'elles exigeix i reclama a la persona que la té, la necessitat ineludible de creure: en els homes, si la fe se'ns fa possible a nivell natural i humà; en Déu si rebem la fe en ordre a acceptar tot allò que lliga amb el Misteri.

Dic tot això, perquè crec que hi ha una relació directa entre la Fe amb Majúscula —la sobrenatural— la fe amb minúscula —la natural— i la Llum de Manresa.

A mi no m'avergonyeix dir que tinc fe en tot. En Déu i en els homes, i això voldria que quedés escrit sense vanitats humanes ni evangèliques.

Es així doncs que penso racionalment en el tema de “la Llum”, i des d'aquesta perspectiva de la raó, em sembla intel·ligent acceptar la dura problemàtica de la Sèquia, com la d'un fet històric, ressenyable amb força rigor i resolt per la tenacitat dels manresans de l'època, condemnats per aquesta qüestió a l'excomunió i a l'entredit a més de sofrir les dificultats inherents a la falta d'aigua. I també m'és fàcil pensar i creure en la tradició rebuda, quan se'ns explica el fet miraculós tot cantant-nos els goigs de la Llum a ple pulmó o a cau d'orella.

Tornant, però, al tema de La Llum, i de la Fe, i sense escapar-me de la temàtica del FET DE CREURE, vull dir-vos que també em resulta fàcil no dubtar del miracle de la Llum Resplendent que des de la més tendra infància m'havien explicat com a vosaltres, sobretot la meva àvia i la meva mare i que, més important encara, he viscut tota la seva peripècie amb el protagonisme personal de manresà, nen primer i noi després i ja més endavant, amb el protagonisme de la llunyania, que és una manera diferent, des del punt de vista emocional, de viure les coses de Manresa, de com ho heu fet els qui heu tingut la sort de quedar-vos a l'empar del Passeig del Born.

Certament que aquesta herència rebuda per la tradició oral, i pel fet concret de néixer i créixer a Manresa embolcallat pels goigs de la Llum, no donen cap validació al Miracle. I, Miracle o no, la tradició anirà seguint al compàs dels anys i de les generacions i anirà posant al cor i als llavis dels manresans una joia i una melodia íntimes, que no les sentiran seves els nostres germans d'Andorra o de l'Alguer per citar dos pobles de parla catalana. O sigui que misteri universal, no. Misteri manresà o comarcal potser sí.

Però, aquesta diguem-ne tradició, pot ser d'una manera intel·ligent depositària de la nostra Fe? Aquesta tradició pot lligar amb la possibilitat remota d'un miracle?

Jo crec, sincerament, que sí. Certament que hem de deixar volar una mica la nostra fantasia poètico-religiosa. Però si ho fem, aquesta tradició, repeteixo, pot ser recipient digne de la nostra fe NATURAL.

Es ben cert que des d'aquesta perspectiva de la Fe en els homes, de la Fe humana, pot lligar amb les essències del Miracle. D'aquest Miracle que es produeix cada dia.

Miracle, sí! Natural o sobrenatural? Aquesta és la qüestió. Proseguim. Si la fe, contemplada des d'aquesta òptica, i amb la més sincera humilitat i sense cap afany de conquerir adhesions als meus plantejaments, pot tenir dues vessants, com ja he explicat: la humana i la divina, així també amics meus, els miracles, poden ésser obra de Déu i en algun cas, obra dels homes.

En la matèria que avui contemplem del Misteri de Llum, jo crec que deuria ésser un Miracle de debò i mixt: de Déu i dels homes. Perquè va fer molt soroll i encara dura. Els miracles i els misteris acompanyats de molta orquestra, imaginació, llegenda, goigs, ametlles de la Llum, processons centenàries —encara que avui desaparegudes— tenen molt d'humà, molt de festival dels homes.

Però, amics manresans, els miracles íntims que modifiquen el cor dels homes, jo crec que són sempre obra del Misteri de Déu, i perdoneu-me l'afirmació contundent els qui, pel que sigui, però sobretot per la llibertat del pensament de cada u, ho podeu creure i veure d'una altra manera.

Allò important, significatiu, emocionant i meravellós del Misteri, que segons els Goigs, feia córrer la gent per Manresa —“tothom hi anava corrent”—, és que fos com fos, i fos qui fos i vingués d'on vingués, havia arribat la LLUM. La llum fonamental que mou el cor dels homes. I per la Llum —la que fos— una situació angoixosa, sofrida durant anys i panys i a la qual Bisbes i escolans s'havien posat d'esquena, va convertir-se en una actitud posada de cara per afrontar i resoldre el problema vital tot traient als nostres progenitors de la misèria.

Quin fet es deuria produir? L'històric més o menys documentat o el més poètic i més bell de la tradició oral? O tots dos a la vegada? Les terres del Bisbat eren, ben segur un tema socioeconòmic del moment que deuria estar prenyat d'egoïsmes, d'interessos personals, d'orgulls i vanitats. Com sempre!

Quin espectacle es deuria produir, que va modificar el cor i les actituds dels homes?

La història ens diu, i torno al llibre de Mn. Josep Maria Gasol, que el Bisbe Galzerán Sacosta va morir i el seu successor Miquel de Ricomà,

nomenat directament pel Sant Pare, va signar una Concòrdia que va aprovar el Rei en Pere III. Heus ací el fet històric.

Però a mi, perdoneu-me, m'agrada canviar la història i portar-la al meu terreny de minyó creient de Manresa i d'home gran, estomacat per la vida fora de la meua ciutat, i amb aquests ingredients subjectius i personals, dir-vos que aquell 21 de febrer de 1345, algú va deixar la seva tossuderia i obstinació, perquè deuria rebre un COP DE LLUM que va tombar-lo. I això, amics, pot ser cert perquè —i ara ho dic amb tota l'objectivitat que m'és possible— aquesta experiència del COP DE LLUM que modifica el cor dels homes, gràcies a Déu, encara avui es repeteix amb freqüència.

Quin espectacle va observar el nostre personatge que s'oposava a la construcció de la Sèquia?

Quins ulls deuria veure, que amb la seva LLUM varen regirar-li la pròpia mirada?

Des de la distància en el temps que ens ho fa difícil als profans i apte als erudits en història i des de la proximitat de la fe, acceptant amb bona voluntat la meua imaginació que qui sap si encara desfigura més la llegenda, us dic que certament el fet que es repeteix i que té signes de Miracle és que l'home que fos, deixà de pensar en sí mateix, en les seves terres i hisendes —o de l'església— i es va deixar guiar pel servei al bé comú. Aquell home, fos qui fos, no hi ha dubte que va ésser tocat o raptat. Tocat íntimament per una cosa bona que vull creure que no devia ésser l'estaca o la por de la garrotada —que també hi podien jugar algun paper important—, si imaginem el bon humor que deuriem tenir els manresans de l'època, privats de l'aigua material i de l'aigua de l'espirit.

Jo vull creure sincerament, i aquesta és la meua aportació, en aquesta actitud de canvi. En la possibilitat de millorament de les nostres posicions egoistes i personals, les quals poden transformar-se en comportaments col·lectius i generosos. Si voleu, amb l'empobriment dels béns del cos, als quals és tan difícil de renunciar, però amb l'enriquiment espiritual dels valors de l'ànima humana.

Però això que acabo d'expressar és terriblement difícil de traduir a la pràctica, des de la nostra humana i dura incapacitat, si no hi ha un cop de Llum que en un moment donat ens il·lumini el cor i el pensament i conformi la nostra vida amb una projecció més social, més cristiana.

I el COP DE LLUM d'on ve?

Contesteu-vos-ho vosaltres, estimats compatricis. Feu-ho sense cridar. Contesteu-vos-ho íntimament i amb sinceritat. Però en silenci. No fos cas que si us sentíeu se us enrogessin les galtes. Perquè en la vostra intimitat us direu la veritat. I la veritat és tan senzilla i és tan simple que a vegades ens espanta perquè no l'entnem i perquè topa amb el Misteri i amb la necessitat de la Fe i de la LLUM. D'aquesta Llum simbòlica de Manresa que es projecta damunt i davant de les ombres de la nostra vida i de la vida de la nostra generació. D'aquestes ombres, manresans amics, que ens inviten a l'especulació intel·lectual del misteri i que ens volen separar de la Llum.

Jo, com el poeta, "accepto el misteri sense rondinar", el de la Llum i el que sigui i aquí us el deixo, manresans amics meus, perquè cada u de vosaltres hi aporteu la categoria de la vostra Fe Natural o Sobrenatural, perquè totes dues són complementàries però no excloents, si les hem rebudes amb el cor ben disposat.

Jo per ajudar-vos i en el camí dels pensaments humils, senzills i comprensors us dic que jo, em sento molt bé en pensar que aquest benefici que va rebre Manresa, vingués al Carme, des de la muntanya de Montserrat i per una gràcia de la Verge Morena.

Us recordeu quan de menuts anàvem a peu des de Manresa a pujar la muntanya en infantil pelegrinatge?

Voleu més gràcia que la mare dels catalans, mare nostra per tant, i Patrona de Catalunya li fes veure visions celestials al nostre Bisbe i se l'endugués a l'eternitat per així resoldre el nostre problema?

Misteri entranyable de les coses petites. Simplicitat oculta dels grans misteris.

Llum de Manresa: ets amb nosaltres. Et portem al cor i l'ànima i ens has conformat d'una manera indestructible i ja inevitable.

Fixeu-vos-hi bé com el Misteri de la Llum en tant que el portem a dins, s'ha convertit per nosaltres en el més vivencial dels nostres actes de Fe com a manresans. De fe humana o Divina? De creure en el fet simplement o també en la seva transcendència?

La paradoxa del Misteri de Déu en la nostra petitesa humana.

L'acceptació del Misteri, manresans, el portem fixat, inesborrable, al fons del nostre cor, encara que a vegades el contemplem mig embadalits i amb una rialleta impregnada de sornegueria.

Incredulitat i sornegueria. Debilitat i defensa enfront de les nostres impotències de discerniment.

En aquest tirany de la pròpia existència, fragment de temps que ocupa la nostra vida; camí curt en el compàs dels segles; camí insegur en la recerca de la veritat, en el que abunden els pedregars i les pujades, muntanya amunt, ens cal, per a poder respirar, obrir l'esperit a la confiança i escapar poc o molt de la investigació científica que vol aclarir el dubte.

Hem de deixar i permetre que una mica de Misteri i de Miracle ens posin en pau amb Déu i amb nosaltres mateixos. I que aquesta Pau ompli la nostra solitud i transformi el nostre orgull.

Que la presència del prodigi alimenti una mica d'ingenuïtat, neta i clara, i ens faci vulnerables al COP DE LLUM, cop de Llum resplendent que ompli de claror els nostres ulls meravellats.

De llum de Manresa. D'aquesta llum que ens fa estimar el nostre bocí de terra. Aquest tros de terra de Manresa que és una de les poques VERITATS tangibles que posseïm. D'aquelles veritats que fan possible la nostra definició i la nostra identitat. Forma part de les nostres veritats conegudes;

Manresa
El Carme i la Llum
L'Esbart i l'Orfeo
Montserrat i la Cova
El passeig i el born
La Seu i el pont vell
La cobla i les sardanes
Sant Ignasi i el pou de la gallina...

La veritat absoluta, per més que fem i que diem, no sabem ben bé on és. Tal vegada el camí que caminem sigui només el tribut que hem de pagar per a trobar-la.

Així acabo, manresans amics. Perdoneu que me n'hagi anat pels camins de la fantasia...

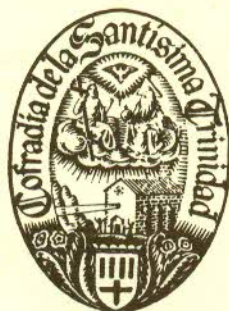
Que el nostre romiatge en la vida, segueixi sempre, si és possible, amb música de fons. Amb el to joiós i alegre dels "goigs de la llum" i que aquests dos exemples de feina i de fe que us deixo valguin, si més no, com un acte d'esperança en el futur de tot el nostre poble i molt particularment de la nostra ciutat.

Que aquestes festes que avui, amb viva emoció pregonem, ens facin sentir el nostre agraïment a les entitats que, amb modèstia i eficàcia, treballen pel redreçament del país. Que aquest reconeixement signifiqui el desig d'oferta de la nostra col.laboració i ajuda.

I finalment, que l'acte de fe personal que avui tots podem fer, carregats de bona voluntat, sigui sincer i net de cor tant per admetre la possibilitat del Miracle i del Misteri com per esperar que el fet miraculós es produeixi precisament per la nostra aportació sincera a l'hora de treballar i de creure.

Que la Llum de Manresa i la Llum més alta ens hi ajudin.

Manresa, 1 de febrer de 1982

MANRESA
Reial Confraria de la SS. Trinitat
1982

PREGÓ
DE LA
LLUM
1982

per
ENRIC MAÑOSAS i BARRERA
de l'Agrupació Cultural del Bages